

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Piotr Michalski

Dariusz Śliwiński

3 Protokolant: p.o. staż. Mariola Urbanowicz

5 przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań - Grunwald w Poznaniu Przemysław Frąckowiaka

6 po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2020 r.

sprawy **K. N. (1) i M. C. (1)** oskarżonych z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego K. N. (1), obrońcę oskarżonego M. C. (1) oraz prokuratora

7 od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt VIII K 413/18

1. Zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego K. N. (1) w punkcie 1 w ten sposób, że:
 - a) podwyższa wymierzoną mu na podstawie art. 37b kk karę pozbawienia wolności do 6 (sześciu) miesięcy,
 - b) na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza oskarżonemu karę grzywny w ilości 200 (dwustu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 25 (dwudziestu pięciu) zł.
2. Zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. C. (1) w punkcie 2 w ten sposób, że:
 - a) w opisie czynu przyjmuje, że oskarżony działał w okresie od 1 października 2016 r. do 22 kwietnia 2017 r.,
 - b) na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza oskarżonemu karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 25 (dwudziestu pięciu) zł.
3. Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarską w punkcie 2 zaskarżonego wyroku poprzez dodanie spójnika „oraz” między określeniami „karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności” „karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności.
4. Na podstawie art. 439 § 1 pkt 7 kpk uchyla orzeczenie z punktu 3 zaskarżonego wyroku o nawiązce od oskarżonego M. C. (1) i tylko w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu do ponownego rozpoznania.
5. W pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
6. Zasądza od oskarżonych K. N. (1) i M. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze po 1/2 części, tj. po 10 zł i wymierza im opłaty:

- oskarżonemu K. N. (1) w kwocie 1420 zł za obie instancje

- M. C. (1) w kwocie 860 zł za obie instancje.

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Piotr Michalski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 522/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt VIII K 413/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut podniesiony przez obrońcę K. N. (1): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk sprzeczna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego ocena materiału dowodowego, a mianowicie uznanie za w pełni wiarygodne zeznań świadka J. K. (1) dotyczących uczestnictwa oskarżonego w obrocie środkami odurzającymi, a w szczególności ilości i celu jego wizyt w mieszkaniu zajmowanym przez B. K. (1) i J. K. (1) a w konsekwencji ustaleniu, że dochodziło do transakcji zakupu środków odurzających w sytuacji kiedy brak jest jakichkolwiek	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	innych dowodów wskazujących na uczestnictwo K. N. (1) w obrocie narkotykami, przyjęcie że pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie potwierdza wywody J. K. (1).	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wbrew stanowisku tego apelującego Sąd I instancji w sposób poprawny i uprawniony procesowo uznał wyjaśnienia i zeznania J. K. (1) za wiarygodne. Pomówienie jest przecież, w ujęciu prawa karnego procesowego, dowodem podlegającym ocenie na równi z innymi dowodami. Może on zaś być dowodem winy, o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków i nie stanowi przerzucenia winy na inną osobę czy umniejszenia własnej odpowiedzialności karnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15 maja 2014 r., II AKa 59/14, Lex 1499030). W kontekście przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentów, stwierdzić należało, że wypowiedzi procesowe świadka J. K. (1) cechowały się wszystkimi tymi właściwościami. Sąd Rejonowy bardzo dokładnie prześledził treść tych wypowiedzi, obszernie opisujących proceder obrotu marihuaną przez B. K. (1) i J. B. (1), a następnie zweryfikował ich prawdziwość w oparciu o pozostały zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy. Sąd I instancji miał przy tym na uwadze zarówno dane osobopoznawcze pomawiającego, w tym jego przeszłość kryminalną oraz kontekst sytuacyjny, w którym doszło do ujawnienia przez niego dużej ilości faktów wskazujących na popełnienie przestępstw z ustawy o		

przeciwdziałaniu narkomanii przez szereg różnych, znanych mu osób. Niewątpliwie to, że został on posądzony o kradzież przez J. B. (1) i dotkliwie pobity 27 kwietnia 2017 r., zaważyło na przyjętej przez niego postawie procesowej, co godne podkreślenia, konsekwentnej i niezmiennej. Nie można było przy tym zgodzić się z twierdzeniami apelującego obrońcy K. N. (1), że żaden dowód nie potwierdzał pomówień J. K. (1). Wspomniana wyżej, wszechstronna weryfikacja dowodowa dokonana przez Sąd Rejonowy pozytywnie, choć w pośredni sposób, poświadczająca prawdziwość jego zeznań na temat oskarżonego K. N. (1) i przyjmowania od B. K. (1) hurtowych ilości marihuany w okresie od 27 września 2016 r. do 26 kwietnia 2017 r. J. K. (1) miał możliwość zaobserwowania jak odbywał się proceder handlu narkotykami z udziałem B. K. (1) z uwagi na wspólne z nim zamieszkiwanie na terenie L. w tym właśnie czasie. Uzasadnione są zatem jego spostrzeżenia co do częstotliwości wizyt K. N. (1), ich cel i przebieg. W trakcie przeszukania miejsca pobytu B. K. (1) odnalezione zostały przedmioty potwierdzające przestępczą działalność (młynki do rozdrabniania, waga elektroniczna, fragmenty folii ze śladami narkotyków), a sam B. K. (1) w swoim procesie przyznał się do uczestnictwa w obrocie znaczną ilością marihuany o wadze 32 kg i dobrowolnie poddał się karze w wymiarze 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Ponadto, część osób, które J. K. (1) wskazał jako przyjmujących ten zakazany towar od B. K. (1) bądź jego współnika J. B. (1), także przyznały się i zgodziły na wydanie wyroku z dobrowolnym poddaniem się karze.

Byli to występujący w tej sprawie jako świadkowie: P. M., D. O., M. K. (1), P. P., których zeznania zostały należycie ocenione przez Sąd I instancji. Ponadto, J. K. (1) podał od kiedy zna B. K. (1), jak wyglądała jego znajomość z J. B. (1) i kto był tzw. (...) czyli dilerem którego z tych dwóch mężczyzn i opisał proceder obracania znacznymi ilościami marihuany przez te osoby. Wszystkie te okoliczności spletały się w spójną całość, której apelujący nie zdołał rozerwać poprzez zgłoszony zarzut odwoławczy. Sąd Rejonowy uwzględnił zatem również motywację pomawiającego J. K. (1), który musiał liczyć się z tym, że sam także poniesie odpowiedzialność karną za udział w obrocie znaczną ilością narkotyków. Stało się to zresztą faktem i J. K. (1) został skazany z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 30 maja 2018 r. przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na karę 7 miesięcy ograniczenia wolności. Co więcej, podjęta współpraca z organami ścigania narażała go na negatywny odbiór przez osoby ze świata przestępczego, co zresztą skutkowało wpływaniem na niego za pomocą gróźb karalnych (konkubina J. B. (1) M. K. (2) skazana z art. 245 kk wyrokiem SR Poznań - Grunwald i J. z dnia 27 grudnia 2017 r.). Skarżący zdaje się przy tym pomijać istotną w przypadku pomówienia jego mandanta okoliczność, że J. K. (1) w żaden sposób nie był skonfliktowany z oskarżonym K. N. (1) a jego znajomość z w/wym ograniczała się do kontaktów tego oskarżonego z B. K. (1). Jedną z sytuacji opisywanych przez pomawiającego były wspólne jazdy J. K. z B. K. do miejsca

zamieszkania oskarżonego K. N. po odbiór pieniędzy za narkotyki. Sąd Okręgowy potwierdził wiarygodność J. K. co do wskazania gdzie mieszkał oskarżony K. N.. J. K. (1) podał, że to były K. ale nie był tego sam pewien, co wprost wynika z jego wypowiedzi (k. 242). Opisał jednak w jaki sposób się tam dojeżdżało, podając nazwy ulic, a jako punkt odniesienia przyjmując zabudowania firmy (...). Zestawiając te dane z położeniem wsi M., gdzie wyprowadziwszy się z K., przy ul. (...) mieszkał już oskarżony K. N., Sąd odwoławczy skorzystawszy z ogólnodostępnego serwisu internetowego G. maps, nie znalazł podstaw do zakwestionowania wskazań świadka J. K. (1). Wręcz przeciwnie uznał, że podawane przez niego informacje znajdują potwierdzenie w rzeczywistości. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji przyjął nieco odmienny punkt widzenia, tj. że J. K. (1) mówił o jazdach do K. N. do miejscowości K.. Jednak, powyżej podana, pogłębiona analiza tego elementu relacji J. K. (1) prowadziła do wniosku, że mówił on faktycznie o M., które leży za C.. Ogólnikowy argument obrońcy z apelacji o niekonsekwencji pomawiającego odnośnie ilości takich sytuacji, bez wskazania konkretów dowodowych, po zbadaniu jego zeznań również składanych przed Sądem Rejonowym, okazał się zaś chybiony. Niezasadna była przy tym teza skarżącego, że wątpliwości co wiarygodności pomówienia K. N. rodzi stosunek J. K. (1) do jego własnej odpowiedzialności karnej. Apelujący nie wziął tu natomiast pod uwagę, że J. K. w subiektywny i dla niego korzystny sposób interpretuje ocenę prawną swych zachowań, których pod względem faktycznym nie zmieniał i nie kwestionował

na żadnym z etapów procesu. Przeciwstawne temu dowodowi wyjaśnienia oskarżonego, wysoce zainteresowanego rozstrzygnięciem niniejszej sprawy nie wytrzymały konkurencji z wyżej omówionym pomówieniem i zasadnie zostały zakwestionowane przez organ orzekający w istotnym dla jego odpowiedzialności karnej zakresie. Co przy tym warto podkreślić, oskarżony K. N. (1) nie zaprzeczał swojej dobrej znajomości z B. K. (1) ani temu, że bywał u niego w inkryminowanym czasie w mieszkaniu w L.. O braku przypadkowości oskarżenia K. N. (1) świadczą również pośrednie okoliczności ustalone dowodowo przez Sąd I instancji co do jego znajomości z szeregiem osób skazanych za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, powiązane z B. K. (1) i J. B. (1), a także z drugim oskarżonym M. C. (1). Ci dwaj mężczyźni, jak można było ustalić na bazie wiarygodnych zeznań J. K. (1), w związku z zaopatrywaniem się w marihuanę, nie raz w tym samym czasie przebywali u B. K..

Reasumując, wbrew stanowisku obrońcy Sąd Okręgowy nie stwierdził aby przy wydawaniu zaskarżonego wyroku doszło do naruszenia reguł procesowych w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów (art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk). Przeciwnie, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego była rzetelna, szczegółowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wynika z analizy akt sprawy, Sąd I instancji poddał ocenie wszystkie zgromadzone

dowody, wyraźnie zazaczył, którym dowodom bądź ich częściom przyznał przymiot wiarygodności a którym cechy tej odmówił oraz podał racjonalne powody takiego ich wartościowania. Przeprowadzona w opisany wyżej sposób weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 kpk i w związku z tym zasługiwała na akceptację ze strony organu dokonującego kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. Warto dodać, że obraza art. 410 kpk ma miejsce wyłącznie wtedy, gdy wyrok oparty został na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też gdy doszło do pominięcia przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Żadna z takich sytuacji nie miała miejsca w tej sprawie. Nie stanowi natomiast naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa 469/19, opubl. Legalis nr 2288120). Dlatego też po analizie akt sprawy stwierdzono, że do naruszenia art. 410 kpk, co zarzucał obrońca K. napierały, faktycznie nie doszło.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu bądź uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Żaden z proponowanych wniosków końcowych z apelacji nie mógł zostać uwzględniony. Stanowisko skarżącego było kontynuacją przyjętej linii obrony i negocjowania niekorzystnych dla oskarżonego okoliczności wynikających z analizy zebranych w sprawie dowodów. Nie przekonało ono jednak Sądu Okręgowego, gdyż było wynikiem jednostronnej i wybiórczej oceny materiału dowodowego. Sąd Rejonowy dokonał rzetelnej rekapitulacji całości ustalonych faktów, w oparciu o bezbłędnie przeprowadzoną ocenę dowodową. Wyjaśnienia i późniejsze zeznania J. K. (1) słusznie zostały uznane za solidną podstawę przyjętych ustaleń faktycznych w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu K. N. (1). Wyprowadzenie innego wniosku, w oparciu o zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, nie było możliwe.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę M. C. (1): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 424 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób wykluczający możliwość ustalenia prawdy obiektywnej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Wbrew stanowisku obrońcy Sąd Okręgowy nie stwierdził aby przy wydawaniu zaskarżonego wyroku doszło do naruszenia reguł procesowych w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Przeprowadzona w opisany wyżej sposób w pkt 3.1. weryfikacja dowodów, w tym w szczególności zeznań J. K. (1), czyniła zaś zadość przepisom z art. 4 i 7 kpk. Również co do zarzutu naruszenia art. 424 kpk należało odnieść się krytycznie, gdyż kontrola odwoławcza nie potwierdziła aby Sąd Rejonowy przy sporządzaniu pisemnego uzasadnienia wyroku w sprawie oskarżonego M. C. (1) nie wywiązał się z zadania wskazania faktów uznanych za udowodnione czy nieudowodnione oraz wyjaśnienia na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Zarzut ten zgłoszony przez obronę odzwierciedla jedynie niezadowolenie strony z wyników przeprowadzenia sprawy przez Sąd Rejonowy, nie zawiera jednak żadnych merytorycznych argumentów, które można by poddać analitycznej kontroli w Sądzie II instancji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 czerwca 2018 r., II AKa 141/15, LEX nr 2545204).</p> <p>Sąd Rejonowy postąpił zatem prawidłowo, bazując na bezbłędnie dokonanej ocenie pomówienia J. K. (1) i w tym zakresie należy odwołać się do rozważań Sądu Okręgowego poczynionych przy omówieniu zarzutu z pkt 3.1. podniesionego przez obrońcę K.</p>	

N. (1). Dowód ten, wbrew także stanowisku obrońcy oskarżonego M. C. (1) podlegał obiektywnej i wszechstronnej weryfikacji w toku rozpoznania sprawy przed Sądem I instancji i przeszedł ją z wynikiem pozytywnym także w instancji odwoławczej. J. N. niezmiennie w toku wielokrotnych przesłuchań najpierw w charakterze podejrzanego, a następnie jako świadek, wskazywał, że M. C. (1) bywał u B. K. (1) raz w miesiącu w związku z nabywaniem każdorazowo po 100 g marihuany. Przeprowadzone postępowanie dowodowe potwierdziło brak jakiegokolwiek konfliktu pomiędzy osobami M. C. i J. K. oraz ich pośrednią znajomość poprzez osobę B. K. (1). To, że do spotkań tych dwóch pierwszych mężczyzn dochodziło w L. zostało nawet przyznane w wyjaśnieniach samego oskarżonego M. C., przy czym miałyby to mieć miejsce zdecydowanie rzadziej niż wynikało z uznanych za wiarygodne zeznań J. K. (1) i z innych powodów. Apelujący nie zdołał przy tym doprowadzić do odmiennego niż przyjęto w zaskarżonym wyroku wartościowania dowodów podnosząc, że J. K. (1) przesłuchiwany na rozprawie nie potrafił przytoczyć treści rozmów między nimi ani podać czym zajmował się wówczas M. C. (1). Obiektywna ocena tego dowodu osobowego prowadzi bowiem do wniosku, że pomawiający w toku sprawy indywidualizował osobę oskarżonego także po pseudonimie (...), wskazywał szczegół w postaci posiadania psa, które to dane nie pozostawiały wątpliwości, że mowa jest o oskarżonym M. C. (1). Natomiast, że po upływie ponad 2 lat od zdarzeń J. K. nie udzielił dokładnych odpowiedzi na pytania

obrońcy co do tematyki ich rozmów w mieszkaniu B. K., z uwagi na upływ czasu oraz niski stopień ich wzajemnej znajomości, nie powinien nikogo dziwić. Paradoksalnie, to właśnie szczegółowe relacjonowanie nieistotnej w tym przypadku dla świadka wymiany zdań, powinno wzmóc ostrożność co do szczerości jego zeznań. Bezsporny natomiast w tej sprawie był fakt częstych zagranicznych wyjazdów służbowych oskarżonego w tamtym czasie. Wyjaśnienia M. C. (1) w tym zakresie zostały potwierdzone i skonkretyzowane dowodami w postaci dokumentów z firm (...) ze S. (k.2246-2247) oraz po części zeznaniami świadków D. G., P. C., Ł. K.. Dowody te pozwoliły zaś na ograniczone uwzględnienie twierdzeń M. C. (1), który w swych wyjaśnieniach próbował dowolnie, w rozszerzony sposób opisywać swe nieobecności w kraju. Powracając zaś do pomówień przez J. K. (1) warto zauważyć, że różnicował on częstotliwość wizyt każdego z oskarżonych, a porównując to właśnie M. C. (1) bywał u B. K. (1) po narkotyki zdecydowanie rzadziej niż K. N. (1), co współgrało jak najbardziej z ustaleniem wyjazdów do pracy M. C.. Nie było zatem tak jak w apelacji wskazywał obrońca, że z uwagi na charakter prowadzonej działalności gospodarczej ten oskarżony stale przebywał poza granicami kraju. Sąd II instancji nie podzielił także zastrzeżeń apelującego odnośnie zeznań J. K. (1), w których ten wskazywał, że widział jak oskarżony M. C. (1) przekazywał pieniądze za narkotyki B. K. (1) w mieszkaniu w L.. Obrońca poddał analizie jedynie fragmentaryczne, wyjęte z całości wypowiedzi J. K., nie dostrzegając, że zaprzeczenie aby w jego obecności odbywało się

przekazywanie pieniędzy z handlu narkotykami dotyczyło relacji B. K. (1) z drugim z oskarżonym – K. N. (1) (k. 2450). W związku z tym analizę tego zarzutu można było zakończyć odesłaniem do treści wypowiedzi procesowych J. K. (1) z rozprawy w dniu 14 czerwca 2019 r., gdzie podtrzymał on m.in. swe wyjaśnienia z dnia 26 czerwca 2017 r. w tym temacie (k. 248), a na kolejnej rozprawie w dniu 7 sierpnia 2019 r. sam przyznał, że w postępowaniu przygotowawczym lepiej pamiętał „bo wtedy było wcześniej”, nie dopatrując się wewnętrznych sprzeczności w treści tego niewątpliwie istotnego dla odpowiedzialności karnej obu oskarżonych dowodu. Ponadto, zdaniem Sądu odwoławczego nie miał racji skarżący podnosząc, że fakt nieodnalezienia podczas przeszukania w mieszkaniu oskarżonego dowodów na jego udział w obrocie marihuaną oraz zaprzeczenia świadka B. K. (1) jakoby udzielał środków narkotycznych M. C. stanowią o braku podstaw do skazania w/wym za udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany. Ten tok rozumowania nie mógł przynieść konstruktywnych wniosków skoro z założenia wykluczał wiarygodność pomówienia oskarżonego M. C. (1) przez J. K. (1). Zatrzymując się z kolei na wypowiedzi świadka B. K. (1) to zaakceptować należało w pełni ocenę tego dowodu przeprowadzoną przez Sąd I instancji. Słusznie ten organ orzekający dostrzegł wyraźną powściągliwość w jego zeznaniach i wyjaśnieniach, uwzględniając dużą zażyłość w długoletniej, koleżeńskej jego znajomości z M. C. (1). B. K. (1) wyraźnie nie chciał zaszkodzić ani jemu ani też innym osobom zaangażowanym w

handel marihuaną. Celne było przy tym wskazanie ze strony Sądu Rejonowego, że mimo czystego negowania szeregu okoliczności po wyroku skazującym, nawet swego sprawstwa, to jako oskarżony B. K. (1) przyznał się do udziału w obrocie tymi zakazanymi substancjami i poddał dobrowolnie długoterminowej karze pozbawienia wolności. Nielogiczne zatem były następnie jego tłumaczenia jako świadka w niniejszej sprawie, że przyznał się aby otrzymać łagodniejszy wyrok, choć został pomówiony. Ponadto, nie może dziwić podnoszony w apelacji brak dowodów na leczenie odwykowe M. C. (1) skoro z materiałów dowodowych wręcz wynikał fakt przeciwny, a mianowicie, że oskarżony nie używał tych środków narkotycznych sam, a przyjmował je aby dalej zbywać. N. zaś u niego narkotyków w dniu przeszukania, które odbyło się prawie 3 miesiące od czynu (13 lipca 2017 r.) nie przesądzało zaś, że nie pobierał takich substancji w celach zarobkowych, ani nie umniejszało to wiarygodności zeznań świadka J. K.. Z powyższego wynika zaś niekorzystny dla oskarżonego M. C. obraz sytuacji, tj. że przyjmowanie marihuany od B. K. (1), każdorazowo w ilościach hurtowych nie odbywało się na własne potrzeby ale w celach komercyjnych, o czym świadczą nakreślone przez J. K. (1) rozliczenia finansowe między tymi dwoma mężczyznami. Niewiarygodne były przy tym tłumaczenia takich sytuacji przez M. C. (1) jako rozliczeń za zakłady walk (...), wobec sprzeczności z wiarygodnym pomówieniem przez J. K. (1), gdzie nawet sumy jakie wg oskarżonego miałyby być przekazywane (np. 10

zł), odbiegały znacznie od kwot rozliczeń za narkotyki.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. C. (1) od popełnienia czynu przyjętego i opisanego w punkcie 2 wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by w badanej sprawie doszło do uchybień wskazanych przez obrońcę M. C. przepisów karnoproceduralnych w zakresie oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Nie zaistniały w efekcie w tej sprawie żadne powody przemawiające za dokonaniem odmiennych ustaleń faktycznych i wydaniem orzeczenia uniewinniającego. Postępowanie odwoławcze nie wykazało przy tym żadnych braków w postępowaniu dowodowym, które wymagałyby przeprowadzenia przewodu sądowego w całości od nowa. W związku z tym nie było także podstaw do wydania przez Sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego, o które ewentualnie wносиła obrona.		
Lp.	Zarzut	

<p>3.3.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę M. C. (1): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 172 kpk poprzez oddalenie wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu z konfrontacji pomiędzy świadkami B. K. (1) i J. K. (1), co uniemożliwiło eliminację sprzeczności istniejących w zeznaniach tych świadków, które pozostają przez to niemożliwymi do zweryfikowania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew stanowisku apelującego Sąd Rejonowy podjął prawidłową decyzję procesową, oddalając wniosek obrońcy o konfrontację między świadkami J. K. (1) i B. K. (1) (postanowienie z dnia 14 października 2019 r.) i bez tej czynności dowodowej dokonał trafnej oceny obu tych dowodów osobowych. Wnioskowany dowód również w ocenie Sądu odwoławczego byłyby nieprzydatny dla poczynienia ustaleń faktycznych i nie pomógłby w eliminacji sprzeczności istniejących między zeznaniami tych dwóch osób. Należy podkreślić, że dowód w postaci konfrontacji ma sens, gdy zachodzą rozbieżności w szczegółach, a nie co do istoty sprawy. Dzięki czynności konfrontacji możliwe jest uzgodnienie stanowisk czy uzyskanie szczegółów, które ułatwią ocenę wiarygodności poszczególnych informacji. W przypadku różnic o zasadniczym charakterze, nie ma czego uzgadniać albo wyjaśniać. Na uwagę zasługuje fakultatywność sądu przy podejmowaniu decyzji dowodowej odnośnie konfrontacji. Jak wynika</p>		

z utrwalonej linii orzecniczej: „Art. 172 k.p.k. nie nakłada na sąd obowiązku przeprowadzenia konfrontacji świadków czy też oskarżonych (osób przesłuchiowanych) w każdym wypadku sprzeczności, lecz tylko w sytuacji, gdy może to przyczynić się do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego. Przeprowadzenie lub nieprzeprowadzenie konfrontacji pozostawione jest zatem ocenie organu procesowego co do celowości tej czynności w konkretnej sprawie” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 grudnia 2018 r., II AKa 263/18, LEX nr 2624080, KZS 2019/3/88). Z uwagi na powyższe pomocnicze wskazania o charakterze procesowym, w kontrolowanej sprawie nie należało oczekiwać pozytywnych wyników takiej konfrontacji między świadkami J. K. (1) a B. K. (1). Depozycje świadków zaprezentowane przed Sądem I instancji na rozprawie istotnie się różniły, a w przypadku świadka B. K. (1) były to zeznania maksymalnie skrótowe, ogólne. Nie sposób zatem było racjonalnie oczekiwać, że postawienie tych świadków naprzeciw siebie i konfrontowanie ich zeznań mogło przynieść owocne dla tego procesu wyniki, zwłaszcza że, to pomówienie J. K. (1) doprowadziło B. K. (1) pod sąd karny za występki z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oczekiwania dowodowe obrońcy oskarżonego M. C. (1) w tym zakresie były zatem nieuzasadnione.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. C. (1) od popełnienia czynu przyjętego i opisanego w punkcie

zasadny

częściowo zasadny

2 wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek ze zgłoszonych wniosków gdyż nie było uzasadnienia dla pozytywnego rozpatrzenia inicjatywy dowodowej o przeprowadzenie konfrontacji między świadkami J. K. (1) a B. K. (1).		
Lp.	Zarzut	
3.4.	Zarzut podniesiony przez obrońcę K. N. (1): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 170 kpk i art. 172 kpk poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z konfrontacji B. K. (1) i J. K. (1) jako zbędnej i bezcelowej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się niezasadny z tych samych względów co tożsamy zarzut odwoławczy podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. C. (1). Zachowują tu zatem aktualność argumenty przedstawione w pkt 3.3. niniejszego opracowania, do których w tym miejscu należy się wprost odwołać. Wnioskowana konfrontacja między świadkami również w ocenie Sądu Okręgowego byłaby czynnością zbędą i bezcelową. Zgłoszony zarzut apelacyjny stanowił li tylko wyraz		

<p>niezaakceptowania wiarygodności zeznań J. K. (1), które stanowiły główny dowód oskarżenia wobec K. N. (1). Natomiast nie wytrzymały z nimi konkurencji zeznania świadka B. K. (1), co logicznie i przekonująco przedstawił Sąd I instancji w uzasadnieniu do swego wyroku skazującego K. N. oraz M. C..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu bądź uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregoś ze zgłoszonych alternatywnie wniosków gdyż nie było uzasadnienia dla pozytywnego rozpatrzenia inicjatywy dowodowej o przeprowadzenie konfrontacji między świadkami J. K. (1) a B. K. (1).</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę M. C. (1): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 199a kpk w zw. z art. 192a § 2 kpk poprzez oddalenie wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu z badania J. K. (1) przy pomocy wariografu w sytuacji gdy J. K. (1) jest jedyną osobą pomawiającą oskarżonego M. C. (1) oraz przy uwzględnieniu, iż świadek J. K. (1) wyraził zgodę na poddanie się tego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	rodzaju badaniu na rozprawie 7 sierpnia 2019 r.
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Zdaniem Sądu odwoławczego prawidłowa była negatywna decyzja procesowa co do wniosku obrońcy (wniosek z dnia 21 sierpnia 2019 r., k. 2475) o przeprowadzenie badania świadka J. K. (1) przez biegłego specjalistę przy zastosowaniu wariografu. Sąd I instancji prawidłowo ocenił niską nawet teoretycznie wartość opinii biegłego, który przy pomocy środków technicznych bada kontrolę nieświadomych reakcji organizmu danej osoby. Sąd Okręgowy przychylił się do stanowiska z judykatury, iż w trybie przewidzianym zarówno w art. 192a kpk, jak i art. 199a kpk ustanowiony biegły dokonuje czynności dowodowej, która nie może mieć bezpośredniego związku z przesłuchaniem prowadzonym przez organ procesowy. A „przydatność powyższego dowodu o charakterze pośrednim, na późniejszym etapie postępowania jest z reguły istotnie ograniczona, nie może skutecznie służyć badaniu prawdomówności, a wynik badania nie może być wprost wykorzystany jako dowód winy lub niewinności” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 października 2015 r., II AKa 204/16, LEX nr 2484973). W związku z powyższym postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 14 października 2019 r. o oddaleniu wniosku dowodowego w tym zakresie na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 kpk, jako zmierzającego do przedłużenia toczącego się	

procesu było uzasadnione. Nie można było bowiem oczekiwać, że zawnioskowane badanie wariograficzne będzie pomocne przy ocenie wiarygodności zeznań J. K. (1) skoro z założenia jest ono dowodem o charakterze pomocniczym, pośrednim i nie może zastępować samodzielnych dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 kwietnia 2005 r., II AKa 264/04, LEX nr 152982; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 lutego 2015 r., II AKa 318/14, LEX nr 1665816). Jak wynika z powyższych wywodów, drugą podstawą procesową przemawiającą za oddaleniem tego wniosku dowodowego była nieprzydatność tego dowodu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (art. 170 § 1 pkt 3 kpk), o co można by uzupełnić omawiane postanowienie dowodowe Sądu Rejonowego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. C. (1) od popełnienia czynu przyjętego i opisanego w punkcie 2 wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Żaden ze zgłoszonych wniosków nie zasługiwał na uwzględnienie z powodu bezzasadności zarzutu co do celowości przeprowadzenia dowodu badania świadka J. K. (1) przez biegłego za pomocą wariografu.

Lp.	Zarzut	
3.6.	Zarzut podniesiony przez obrońcę K. N. (1): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 170 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego z przesłuchania J. K. (1) przy pomocy wariografu na okoliczność ustalenia treści zeznań i ich zgodności ze stanem faktycznym.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zdaniem Sądu odwoławczego prawidłowe było oddalenie przez Sąd Rejonowy wniosku dowodowego obrońcy (wniosek z dnia 21 sierpnia 2019 r., k. 2469) o przeprowadzenie badania świadka J. K. (1) przez biegłego specjalistę przy zastosowaniu wariografu. Pełną aktualność zachowują w tym zakresie rozważania tutejszego Sądu przedstawione powyżej, gdyż dotyczyły one tego samego dowodu, o który wnioskowali obrońcy obu oskarżonych i z takich samych przyczyn. W związku z powyższym, z argumentacją zaprezentowaną w pkt 3.5., Sąd II instancji jako zasadne ocenił postanowienie Sądu Rejonowego o oddaleniu tego wniosku dowodowego obrońcy na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 kpk, jako zmierzającego do przedłużenia postępowania. Była też druga podstawa procesowa przemawiająca za jego negatywnym rozpatrzeniem, tj. nieprzydatność tego dowodu na okoliczności podane przez apelującego tj. „ustalenia treści zeznań i ich zgodności ze stanem faktycznym” i dlatego o art. 170 § 1 pkt 3 kpk można by jedynie		

uzupełnić omawiane postanowienie dowodowe Sądu Rejonowego.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu bądź uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Żaden ze zgłoszonych wniosków nie zasługiwał na uwzględnienie z powodu bezzasadności zarzutu co do celowości przeprowadzenia dowodu badania świadka J. K. (1) przez biegłego za pomocą wariografu.		
Lp.	Zarzut	
3.7.	Zarzut podniesiony przez obrońcę K. N. (1): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 169 kpk w zw. z art. 170 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie funkcjonariusza Policji sporządzającego zestawienie korespondencji pomiędzy oskarżonym a osobami trzecimi, która miała wskazywać na udział K. N. (1) w obrocie narkotykami.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy w postanowieniu dowodowym z dnia 6 grudnia 2019 r. właściwie		

postąpił oddalając wniosek o przeprowadzenie powyższego dowodu, co zostało w tym orzeczeniu trafnie uargumentowane. Choć doprecyzowania w tym miejscu wymaga, że analizy danych zawartych w aparacie telefonicznym należącym do oskarżonego K. N. (1) nie dokonywał funkcjonariusz Policji ale powołany w tym zakresie przez organy ścigania biegły sądowy przy Sądzie Okręgowym w Poznaniu z dziedziny informatyki J. B. (2). Czynności biegłego w kwestionowanym przez apelującego zakresie sprowadzały się do odczytania i spisania wiadomości SMS – S. Odbiorcza. Natomiast treść tej korespondencji pomiędzy oskarżonym a użytkownikiem telefonu o nr (...) była przedmiotem merytorycznej analizy i oceny przez Sąd Rejonowy. Sąd ten weryfikował przy tym treść tych wiadomości w zestawieniu z wyjaśnieniami oskarżonego K. N. (1) oraz zeznaniami świadka P. S. (1). Taka kompleksowa analiza nastąpiła na końcowym etapie procesu ze względu na wyjątkowo późne ujawnienie przez obronę osoby, z którą K. N. (1) prowadził tą korespondencję (sms-y z okresu 14-15 styczeń 2017 r, a wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka P. S. z dnia 21 sierpnia 2019 r.). Oskarżony wcześniej nie składał zaś żadnych wyjaśnień w tym zakresie. Z kolei nr (...) był firmowy, jak podał przed Sądem Rejonowy świadek, zatem wcześniejsze ustalenia dowodowe w tym zakresie byłyby praktycznie bezcelowe. W związku z tym zastrzeżenia procesowe obrony w tym zakresie podniesione przy okazji omawianego tu zarzutu nie były faktycznie uzasadnione. Natomiast Sąd Rejonowy miał pełne prawo i uzasadnione podstawy

<p>aby zinterpretować wiadomości tekstowe do oskarżonego o tzw. (...) (dealerach narkotyków) według słownictwa poznanego przez świadka J. K. (1) i sprzedaży narkotyków jako okoliczności przemawiającą na niekorzyść podsądnego K. N. (1).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu bądź uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Żaden z tych dwóch zgłoszonych wniosków nie zasługiwał na uwzględnienie z powodu bezzasadności zarzutu o potrzebie przeprowadzenie zawnioskowanego dowodu z przesłuchania osoby sporządzającej zestawienie połączeń telefonicznych między oskarżonym K. N. (1) a osobami trzecimi. Sporządzającym zestawienie był natomiast biegły z zakresu informatyki a nie funkcjonariusz Policji jak błędnie podawał apelujący.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.8.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę K. N. (1): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 169 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z wykresu logowania się telefonu K. N. (1) w okresie objętym aktem oskarżenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	na okoliczność ustalenia czy i jak często przebywał w okolicach miejsca zamieszkania B. K. (1).	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy ocenił ten zarzut apelacyjny jednoznacznie negatywnie. Po pierwsze, dziwić musi moment w którym obrona podnosi możliwość przeprowadzenia dowodu z wykresu logowania telefonu oskarżonego K. N. (1), bo dzieje się to dopiero na etapie odwołania od wyroku skazującego, w czasie gdy jest to fizycznie niewykonalne, wobec upływu czasu, w którym operatorzy sieci telefonii komórkowych mają obowiązek przechowywania danych (12 miesięcy). Po drugie, wskazany przez apelującego dowód nie mógłby skutecznie pomóc do weryfikacji wyjaśnień oskarżonego i zeznań J. K. (1) na temat wizyt K. N. (1) u B. K. (1), skoro sam oskarżony nie zaprzeczał, że rzadko ale bywał u B. K., znali się. Poza tym, należałoby założyć, że za każdym razem gdy K. N. udawał się do B. K. miał ze sobą ujawniony w tej sprawie telefon komórkowy, co jest niewykonalne. Wobec nieprzydatności tego rodzaju dowodu nie można było zatem zasadnie zarzucać Sądowi Rejonowemu, że z urzędu nie zdecydował się na przeprowadzenie takiego dowodu.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu bądź uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

I instancji celem ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności tego zarzutu o charakterze procesowym żaden z wniosków apelacyjnych co do dalszego postąpienia z zaskarżonym wyrokiem nie zasługiwał na uwzględnienie.		
Lp.	Zarzut	
3.9.	Zarzut podniesiony przez obrońcę K. N. (1): Obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 173 kpk poprzez dokonanie okazania oskarżonego świadkowi K. z naruszeniem prawa.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut apelacyjny był bezzasadny w stopniu oczywistym gdyż organy procesowe nie przeprowadzały czynności okazania w trybie art. 173 kpk. Wspomnieć trzeba, że okazywanie wizerunku jest jedną z metod ustalenia tożsamości sprawcy, stosowaną póki nie ma możliwości okazania bezpośredniego osoby i zmierza do oznaczenia kręgu osób, które należy okazać bezpośrednio. W niniejszej sprawie wówczas podejrzany J. K. (1) okazywał przesłuchującemu go funkcjonariuszowi Policji zdjęcia (z portalu F.) osób, w tym K. N. (1), o których następnie ujawniał okoliczności związane z przestępstwami narkotykowymi i było to procesowo dopuszczalne.		

<p>Podczas przesłuchania na rozprawie nie budziło też żadnych wątpliwości, że świadek niezmiennie bezbłędnie identyfikował K. N. (1). Dlatego też typowa czynność okazania w rozumieniu art. 173 kpk była całkowicie zbędna.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu bądź uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności tego zarzutu o charakterze procesowym żaden z wniosków apelacyjnych co do dalszego postąpienia z zaskarżonym wyrokiem nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.10.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę M. C. (1): Obraza przepisów postępowania, tj. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym w zakresie niepewnych, wątpliwych oraz wewnętrznie sprzecznych wyjaśnień i zeznań świadka J. K. (1) na niekorzyść oskarżonego M. C. (1), przy jednoczesnym braku jakichkolwiek innych dowodów sprawstwa tego oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut okazał się chybiony. Odnosząc się do uwag obrońcy oskarżonego M. C. na temat naruszenia przez Sąd Rejonowy reguły z art. 5 § 2 kpk należy wyjaśnić, iż w wymienionym przepisie nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował wystarczającym spektrum dowodów, które po ich prawidłowym ocenieniu, posłużyły do poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego nie</p>	

zaistniały zatem żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść M. C. (1). Niezbędna jest w tym miejscu jeszcze uwaga, że błędem apelującego jest jednocześnie podnoszenie naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk (obrońca oskarżonego tak właśnie postąpił w apelacji). Jeżeli bowiem pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, jak już była mowa wcześniej, jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa 7/19, opubl. Legalis nr 2238701). Zdaniem Sądu odwoławczego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Natomiast zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 kpk. Nie bez znaczenia w kontekście poczynionych rozważań jest to, że kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych uchybień proceduralnych w zakresie oceny zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego, zgłoszonych przez tego apelującego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego

zasadny

<p>M. C. (1) od popełnienia czynu przyjętego i opisanego w punkcie 2 wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregoś z powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Nie zaistniały więc w tej sprawie żadne powody przemawiające za wydaniem orzeczenia reformatoryjnego poprzez uniewinnienie oskarżonego. Postępowanie odwoławcze nie wykazało przy tym żadnych braków w postępowaniu dowodowym, które wymagałyby przeprowadzenia przewodu sądowego w całości od nowa, zatem nie było podstaw do wydania przez Sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego. Ten ostatni wniosek z racji połączenia go przez obrońcę z zarzutem istnienia nieusuwalnych wątpliwości, był wręcz oczywiście bezzasadny.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.11.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę M. C. (1): Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony M. C. (1) brał udział w obrocie środkami odurzającymi, podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody tego nie potwierdzają, za wyjątkiem dowodu z pomówienia do którego to dowodu należy podejść ze szczególną ostrożnością.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut poza jednym elementem - czasokresem przestępczego działania oskarżonego M. C. (1) - nie zasługiwał na uwzględnienie. Negatywna opinia tego zarzutu była w dużej mierze konsekwencją nieuznania słuszności zarzutu apelującego co do dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiałów dowodowych, która to ocena wypadła niekorzystnie dla oskarżonego M. C. (1). Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenia faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono, mimo że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, zasadami logiki, czy wiedzy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 173/19, opubl. Legalis nr 2480034). Sąd Okręgowy by nie powielać rozważań poczynionych wcześniej w pkt 3.2. ograniczy się w tym miejscu do wskazania, że zgromadzony materiał dowodowy, trafnie oceniony przez Sąd Rejonowy, świadczył w sposób kategoriyczny o sprawstwie M.</p>	

C. (1) czynu przypisanego mu w pkt 2 zaskarżonego wyroku. Przeciwne wskazania obrońcy okazały się chybione i sprzeczne z wiarygodnym materiałem dowodowym. Jedynym elementem faktycznym, wynikającym z dowodów uznanych przez Sąd Rejonowy za wartościowe, który nie znalazł odzwierciedlenia w czynie przypisanym M. C. (1) był inny czasokres jego działania. Uwzględniwszy bowiem nieobecności oskarżonego w kraju w inkryminowanym okresie czasu, skorygowania wymagał początek i koniec czasu, w którym w/wym nabywał marihuanę od B. K. (1). Jak wynika z dokumentów firm z nim współpracujących, oskarżony pracował za granicą i w tym momencie nie przyjeżdżał do kraju w przedziałach czasowych: 22-30 września 2016 r. (k. 2246) oraz 23-29 kwietnia 2017 r. (k. 2247). Dokumenty te zostały przez Sąd I instancji uznane za w pełni wiarygodne. Oznaczało to, że w przypisanym mu w zaskarżonym wyroku okresie czasu, w terminach od 27 do 30 września 2016 r., a także od 23 do 26 kwietnia 2017 r. nie mógł on brać udziału w obrocie środkami odurzającymi poprzez ich przyjęcie od B. K. (1). Było to natomiast jak najbardziej możliwe i wykonalne w pozostałym przedziale czasowym, kiedy przebywał w kraju. Pomówienie J. K. (1), który określił, że M. C. bywał u B. K. (1) „raz w miesiącu” i brał od niego po 100 g marihuany, nie kłóciło się z powyższymi nieobecnościami oskarżonego w kraju, licząc już od 1 października 2016 r. do 22 kwietnia 2017 r.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. C. (1) od popełnienia czynu przyjętego i opisanego w punkcie 2 wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Żaden z tych dwóch wniosków nie mógł zostać uwzględniony wobec bezzasadności zarzutu co do ustalenia, że oskarżony M. C. (1) zaopatrywał się u B. K. (1) w znaczne ilości marihuany celem dalszej dystrybucji. Natomiast konieczna była zmiana w opisie czynu z pkt 2 co do czasokresu czynu przypisanego oskarżonemu M. C.. W efekcie ograniczeniu uległ przyjęty czas popełnienia przestępstwa łącznie o 7 dni.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.12.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę M. C. (1): Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi celem dalszej ich dystrybucji innym osobom niebędącym konsumentami, w sytuacji, w której Sąd zaniechał dokonania ustaleń, które w sposób nie budzący wątpliwości wskazywałyby, kto był odbiorcą narkotyków i jaki był jego status.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Apelujący przyjął tu błędne założenie, że warunkiem koniecznym dla skazania za uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi jest ustalenie przez sąd odbiorców tych narkotyków od oskarżonego i dalszej drogi tych substancji aż do konsumenta. Specyfika postępowania dowodowego w sprawach o przestępstwa narkotykowe pokazuje, że przyjmując takie kryteria jak oczekiwałby obrońca, sprawcy tych groźnych społecznie czynów w bardzo wielu przypadkach pozostawałoby praktycznie bezkarni. Regułą jest, że osoby, przez których ręce przechodzą te zakazane środki nie są chętne aby ujawniać obciążające ją i inne osoby okoliczności. Tymczasem nie jest elementem niezbędnym dla przypisania występku z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ustalenie następcze czy i komu sprawca przekazał uzyskane narkotyki. Uczestniczenie w obrocie polega bowiem m.in. na przyjęciu, odpłatnie bądź nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę niebędącą konsumentem w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, przy czym nabywca nie jest konsumentem (por. Bolesław Kurzępa Komentarz do art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, teza 54, LEX). Elementem rozróżniającym między „uczestniczeniem w obrocie” a „udzieleniem” środków odurzających jest osoba odbiorcy tych środków. Warto też wskazać, że „Uczestniczenie w obrocie w rozumieniu przepisu z art. 56 ustawy polega na hurtowym

uzyskiwaniu narkotyków i takim też przekazywaniu ich kolejnym osobom. Tak więc podstawowym identyfikatorem omawianych tu zachowań będzie osoba odbiorcy narkotyków oraz przyświecający mu cel wejścia w ich posiadanie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 28 czerwca 2013 r., II AKa 106/13, LEX nr 1350346). W kontrolowanej sprawie tym odbiorcą był oskarżony M. C. (1), który przejmował systematycznie od B. K. (1) po 100 g marihuany raz w miesiącu przez okres niespełna 7 miesięcy. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło w żadnym razie aby oskarżony pożytkował nabywane środki odurzające we własnym zakresie, a przeciwnie, dawało podstawy do uznania, że przyjęcie ich przez M. C. (1) powodowało, że środki te były dalej w obrocie, nie trafiały bezpośrednio do konsumenta. Jak przyjął Sąd I instancji, z zakupionych łącznie środków narkotycznych w postaci marihuany można było uzyskać około 700 porcji. Oskarżony M. C. nie był zatem detalistą, a łączna wartość rozliczeń z B. K. wynosiła co najmniej 18 200 zł, przy czym były to transakcje powtarzające się. Nadto, zabiegi oskarżonego nakierowane były ewidentnie na uzyskanie dodatkowego źródła dochodu z prowadzonej działalności przestępczej obok pracy przy montażu stoisk targowych. To z kolei skutkowało zasadnym przyjęciem do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego – art. 65 § 1 kk, będącej okolicznością do nadzwyczajnego zaostżenia wymiaru kary. Analogicznie było zresztą w przypadku oskarżonego K. N. (1) (przyjęte 1,4 kg marihuany

przy przekazaniu B. K. za to co najmniej 36 400 zł).		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. C. (1) od popełnienia czynu przyjętego i opisanego w punkcie 2 wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski apelującego obrońcy nie były zasadne gdyż Sąd Okręgowy nie uznał słuszności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego co do okoliczności, że oskarżony M. C. (1) uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi.		
Lp.	Zarzut	
3.13.	Zarzut podniesiony przez obrońcę M. C. (1): Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nietrafnym ustaleniu, że świadek J. K. (1) widział, jak oskarżony M. C. (1) przekazuje B. K. (1) pieniądze uzyskane z handlu narkotykami, podczas gdy świadek ten wskazywał, iż płatności nie odbywały się w jego obecności, przy uwzględnieniu, iż okoliczność powyższa została uznana przez Sąd jako fakt udowodniony.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>Zarzut ten stanowił powielenie argumentacji przytoczonej do zarzutu obrazy prawa procesowego, tj. oceny dowodu w postaci wyjaśnień i zeznań J. K. (1). W związku z tym, że ten ostatnio wskazany został potraktowany przez Sąd Okręgowy odmownie, z uzasadnieniem podanym w pkt.3.2. tabeli, niecelowe byłoby w tym miejscu ponowne omawianie tych elementów dowodowych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. C. (1) od popełnienia czynu przyjętego i opisanego w punkcie 2 wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski apelującego obrońcy nie były zasadne gdyż Sąd Okręgowy nie uznał słuszności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego co do okoliczności, że J. K. (1) widział, jak oskarżony M. C. (1) przekazuje B. K. (1) pieniądze uzyskane z handlu narkotykami.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.14.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę M. C. (1): Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony M. C. (1) w okresie od dnia 27 września 2016 r. do 26 kwietnia 2017 r. przyjął od B.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>K. (1) w celu dalszej odsprzedaży środka odurzające w ilości co najmniej 700 gramów marihuany w postaci ziela konopi innych niż włókniste przekazując jednocześnie B. K. (1) kwotę co najmniej 18 200 zł z tytułu uczestnictwa w obrocie wskazanymi środkami odurzającymi, podczas gdy jedynym dowodem wskazującym na powyższe jest dowód z wyjaśnień i zeznań świadka J. K. (1), który to świadek zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak też zeznając przed Sądem nie podawał aby przy którejkolwiek z tychże inkryminowanych transakcji widział jak oskarżony M. C. (1) przekazywał B. K. (1) pieniądze, a przeciwnie stwierdzał, że takiego zachowania oskarżonego M. C. (1) nie widział, a nadto świadek nie był w stanie nawet określić czy M. C. (1) był przy odważaniu narkotyków, przez co ustalenia odnośnie stanu faktycznego ujętego w pkt II wyroku mają charakter dowolny, nie mają bowiem oparcia w materiale dowodowym sprawy i poczynione zostały z naruszeniem przepisów postępowania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zgłoszony zarzut z zakresu błędu w ustaleniach faktycznych jest przykładem ponownego podnoszenia tej samej treści zarzutu tylko inaczej sformułowanego. Tymczasem w orzecznictwie funkcjonuje popierany przez Sąd Okręgowy pogląd, że: „Błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z</p>		

tych dowodów okoliczności. Nie jest więc wewnętrznym spójnym zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędów w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia" (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrok z dnia 14 lutego 2018 r., II AKa 7/18, Lex 2501272). Stąd te zarzuty skarżącego należy traktować jako zarzuty naruszenia przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzuty odnośnie podstaw ustalenia sprawstwa oskarżonego, w szczególności na kwestionowany w tym miejscu temat przebiegu rozliczeń finansowych między M. C. a B. K. były już przedmiotem rozważań i oceny. Stanowisko w tym przedmiocie wyrażone wcześniej zachowuje aktualność w całości, także w świetle powoływanych przez skarżącego w pkt 2 zarzutu okoliczności. Dodać jedynie można co do braku ustaleń sądowych czy oskarżony M. C. (1) był obecny przy odważaniu narkotyków przez B. K. (1), że rzeczywiście brak było wskazań dowodowych, w szczególności pomówienie J. K. (1) nie dawało jednoznacznych wskazań. Dlatego też takie ustalenie przez Sąd Rejonowy nie zostało poczynione, co de facto potwierdzało rzetelność i bezstronność pracy tego organu orzekającego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. C. (1) od popełnienia czynu przyjętego i opisanego w punkcie 2 wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności stanowiska obrońcy o konieczności ingerencji w ten wyrok w oparciu o zgłoszony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu. Nie ujawniły się również żadne z tego powody do wydania przez Sąd II instancji orzeczenia kasatoryjnego.		
Lp.	Zarzut	
3.15.	Zarzut podniesiony przez prokuratora: Obraza przepisów postępowania, tj. art. 439 § 1 pkt 7 kpk (bezwzględna przesłanka procesowa) polegająca na sformułowaniu w pkt 3 wyroku wysokości nawiązki orzeczonej wobec M. C. (1) odmiennie liczbowo i słownie, co stanowi sprzeczność w treści wyroku uniemożliwiająca jego wykonanie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia potwierdziła słuszność wskazań zawartych w apelacji prokuratora dotyczących sprzeczności orzeczenia zawartego w punkcie 3 wyroku o nawiązce zasądzonej na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii od oskarżonego M. C. (1) na rzecz Fundacji (...). Sąd Rejonowy określił bowiem wysokość tego		

środka karnego na „4.000 zł”, a jednocześnie opisując tę kwotę słownie wskazał „sześć tysięcy złotych zero groszy”. Nie ulega wątpliwości, że takie określenie wysokości orzeczonego wobec M. C. (1) środka karnego stanowi sprzeczność uniemożliwiającą prawidłowe wykonanie tej konkretnej części wyroku. Nie ma zaś możliwości skorygowania tej rozbieżności w trybie prostowania oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych w treści orzeczeń. Sąd II instancji za uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego uważa bowiem, że „w trybie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej (art. 105 § 1 kpk) może zostać usunięte uchybienie w wyroku, które polega na rozbieżnym – w zapisie cyfrowym i słownym – rozstrzygnięciu o karze (innym środku reakcji prawnokarnej). Omyłka pisarska może być uznana za oczywistą, jeżeli po dokonaniu przez sąd analizy treści wyroku, przy uwzględnieniu kwalifikacji prawnej przypisanego przestępstwa, podstaw skazania i wymiaru kary, zostanie ustalone, że tylko jeden z rozbieżnych sposobów wyrażenia kary (innego środka reakcji prawnokarnej) odzwierciedla wymiar kary (innego środka reakcji prawnokarnej), który był możliwy do orzeczenia na podstawie wskazanych przepisów prawa (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt I KZP 2/18, Legalis nr 1793421). Przenosząc przedstawione rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należało stwierdzić, że na podstawie analizy treści całego wyroku Sąd Rejonowy w sprawie VIII K 413/18 nie sposób ustalić, które z określeń wysokości orzeczonej wobec M. C. (1)

nawiązki odzwierciedla rzeczywistą, zamierzoną przez Sąd I instancji wysokość, czy określenie liczbowe, czy też słowne. Zauważyć należy, że obie nawiązki wskazane w wyroku pod względem wymiaru były dopuszczalne w świetle przepisów materialnych, ponieważ nawiązkę na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii można orzec w wysokości do 50 000 zł. Dodatkowo jeszcze pamiętać trzeba, że w przypadku rozbieżności w zapisie słownym i cyfrowym orzeczonej kary (lub innego środka reakcji prawnokarnej), ustalenia, który zapis opisujący karę (lub inne środki) jest omyłką pisarską, nie można prowadzić poprzez analizę uzasadnienia wyroku. Jest to bowiem dokument odrębny od samego wyroku, sporządzany po jego ogłoszeniu i z reguły dopiero na wniosek, a więc nie zawsze. Ponadto, pisemne motywy rozstrzygnięcia wyjaśniać mają to rozstrzygnięcie, a nie je dopiero ustalać lub opisywać, w szczególności, który z dwóch różnych zapisów określa rzeczywisty wymiar kary (lub innego środka reakcji prawnokarnej) (też uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt I KZP 2/18). Wobec powyższego pomocna dla ustalenia faktycznej wysokości orzeczonej wobec oskarżonego M. C. nawiązki nie mogła mieć treść uzasadnienia wyroku sporządzonego przez Sąd Rejonowy. Okoliczności te uniemożliwiały potraktowanie istniejącej sprzeczności jako omyłki pisarskiej i jej sprostowanie w trybie art. 105 § 1 i 2 kpk. Nie sposób było zatem wywnioskować z treści samego wyroku i jednoznacznie ustalić, które z określeń – cyfrowe, czy liczbowe – w zakresie wysokości nawiązki zasądzonej od M. C. (1) na rzecz Fundacji (...) wyznaczało

<p>wysokość zasądzonej nawiązki. Powyższe, na podstawie art. 439 § 1 pkt 7 kpk spowodowało konieczność uchylenia orzeczenia z punktu 3 zaskarżonego wyroku o nawiązce od oskarżonego M. C. (1) i tylko w tym zakresie przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do dalszego prowadzenia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek okazał się zasadny wobec stwierdzenia bezwzględnej przesłanki procesowej z art. 439 § 1 pkt 7 kpk. Uchylenie zaskarżonego wyroku należało jednak ograniczyć wyłącznie do zaskarżonej części czyli orzeczenia z pkt 3 o nawiązce od oskarżonego M. C. (1) i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu i to nie do dalszego prowadzenia tylko do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.16.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez prokuratora: Obraza prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polegająca na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonych kary grzywny obok kary pozbawienia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	wolności w sytuacji gdy orzeczenie kary grzywny było obligatoryjne.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Sąd Okręgowy zgodził się z oskarżycielem publicznym, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Literalne brzmienie wskazanego w zdaniu uprzednim przepisu nie pozostawia wątpliwości, iż w sytuacji kiedy sprawca popełnia przestępstwo z art. 56 ust. 1 w/wym ustawy, którego przedmiotem jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych, nowych substancji psychoaktywnych lub słomy makowej, podlega on jednocześnie karze grzywny oraz karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12. Uznać należało, że zarówno K. N. (1), jak i M. C. (1) dopuścili się popełnienia przestępstw wyczerpujących wszystkie znamiona opisane w art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nadto przedmiotem tych czynów zabronionych były w obu przypadkach znaczne ilości środków odurzających, przez co ich zachowania należało zakwalifikować jako przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 wspomnianej ustawy. Ten ostatni przepis, w zw. jeszcze z art. 65 § 1 kk był zatem punktem wyjściowym do wymierzenia tym podsądnym kary. Sąd Rejonowy zastosował wobec obu oskarżonych art. 37b kk i wymierzył im kary sekwencyjne (karę pozbawienia wolności oraz karę ograniczenia wolności) i był to „zamiennik” za karę pozbawienia wolności.</p>	

Nie orzeczono natomiast nadal obligatoryjnej w takim przypadku kary grzywny. Uchybienie to stanowiło obrazę prawa materialnego, gdyż przepis art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje obligatoryjność orzeczenia zarówno kary grzywny jak i pozbawienia wolności w sytuacji popełnienia tego typu przestępstwa. Sąd Okręgowy nie miał przy tym wątpliwości, po dokonaniu wykładni literalnej i systemowej przepisu art. 37b kk, że tzw. karę mieszaną można stosować do wszystkich typów występków zagrożonych karą pozbawienia wolności bez żadnych wolnościowych alternatyw, w tym oczywiście też do występków, za które grozi kara pozbawienia wolności i grzywna, o charakterze obligatoryjnym lub fakultatywnym. W rezultacie Sąd Rejonowy, korzystając z możliwości orzeczenia kary mieszanej powinien w przypadku oskarżonych K. N. (1) i M. C. (1) orzec aż trzy rodzaje kar jednocześnie, tj. karę pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności oraz karę grzywny. Wobec tego zaskarżone orzeczenie w zakresie braku orzeczenia o karze grzywny dla obu oskarżonych nie mogło się ostać i wymagało ingerencji Sądu odwoławczego. Sąd II instancji wymierzył zatem na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii karę grzywny: oskarżonemu K. N. (1) w ilości 200 stawek dziennych po 25 zł stawka dzienna jednostkowa oraz oskarżonemu M. C. (1) w ilości 100 stawek dziennych po 25 zł stawka dzienna jednostkowa.

Wniosek		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i wymierzenie K. N. (1) obok wnioskowanej, surowszej kary pozbawienia wolności - kary grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 25 zł, zaś M. C. (1) obok wnioskowanej surowszej kary pozbawienia wolności - kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki jednostkowej na 25 zł.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Mając na uwadze trafność podniesionego przez prokuratora zarzutu obrazy prawa materialnego, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego K. N. (1) w pkt 1 w ten sposób, że na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył K. N. (1) karę grzywny w ilości 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 25 zł, a także w części dotyczącej oskarżonego M. C. (1) w pkt 2 w ten sposób, że na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 25 zł. Wymiar kary grzywny Sąd Okręgowy dostosował do stopnia społecznej szkodliwości czynu każdego z oskarżonych, stopnia ich zawinienia, z uwzględnieniem okoliczności korzystnych i tych przemawiających na niekorzyść każdego z tych</p>		

podsądnych, które szczegółowo podał i omówił Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (pkt 4 uzasadnienia, k. 2546v-2548). W związku z tym, że elementem wyróżniającym w przypadku oskarżonych była inna ilość przyjętych narkotyków przez każdego z oskarżonych, co zasadniczo dostrzegł Sąd I instancji argumentując wymiar kary ograniczenia wolności, zasadnym było zróżnicowanie kar wedle tej okoliczności. Skoro oskarżony M. C. przyjął połowę tych narkotyków, które przypisano K. N., zdaniem Sądu Okręgowego należało zachować proporcje 1:2 między karami grzywny dla tych sprawców. Prokurator nie zastosował tego klucza we wnioskach o wymierzenie grzywny oskarżonym i w zasadzie bliżej nie uzasadnił zgłoszonych wniosków co do wysokości żądanych dla każdego z oskarżonych kar o charakterze finansowym. Stawka dzienna grzywny w wysokości 25 zł zaproponowana przez apelującego oskarżyciela publicznego została natomiast zaakceptowana przez Sąd II instancji, gdyż porównywalna, dobra sytuacja materialna obu oskarżonych uzasadniała określenie tego wyznacznika grzywny z art. 33 § 3 kk na takim właśnie poziomie.

Lp.	Zarzut	
3.17.	Zarzut podniesiony przez prokuratora: Rażąca niewspółmierność kary przejawiająca się w orzeczeniu wobec obu oskarżonych krótkoterminowych kar pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności na podstawie art. 37b kk w sytuacji gdy z uwagi na wysoki stopień społecznej szkodliwości w stosunku do obu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	oskarżonych, w tym z uwagi na uczynienie sobie przez oskarżonych z przestępstwa stałego źródła dochodu przez ponad 6 miesięcy powinna być im orzeczona jedynie kara pozbawienia wolności w wyższym wymiarze.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut był częściowo zasadny i skuteczny, tj. w zakresie dotyczącym oskarżonego K. N. (1) i tylko co do niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej jako element kary mieszanej z art. 37b kk. Przy analizie tego zarzutu apelacyjnego zgłoszonego na niekorzyść obu oskarżonych na wstępie stwierdzić należało niespójność i niekonsekwencję wskazań prokuratora. Skarżący nie podnosił bowiem zarzutu obrazy prawa materialnego poprzez zastosowanie art. 37b kk, pomimo przypisania każdemu z oskarżonych występku z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk nakazującego obligatoryjne zaostwienie kary, choć jak należało wnosić z dalszych wywodów i wniosków, oskarżyciel upatrywał rażącej łagodności wymiaru kary właśnie w związku z zastosowaniem tej instytucji wobec obu oskarżonych w zaskarżonym wyroku. Abstrahując od powyższego, Sąd Okręgowy z urzędu stwierdził, że nie było przeszkód aby w takim przypadku Sąd orzekł karę mieszaną opartą o art. 37b kk, jednak z obligatoryjnym jej podwyższeniem zgodnym z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk. Podzielić zatem należało pogląd prawny zaprezentowany na ten temat w uzasadnieniu</p>		

zaskarżonego wyroku i jednocześnie uznać, że kary mieszane wymierzone zostały oskarżonym w zaskarżonym wyroku w dopuszczalnych, zaostrzonych granicach ustawowych (czyli powyżej 1 miesiąca pozbawienia wolności). Powracając do apelacji prokuratora należało wytknąć sprzeczne z prawem materialnym wnioski końcowe o wymierzenie oskarżonym wyższych kar pozbawienia wolności ale bez korzystania z instytucji z art. 37b kk. W tej sytuacji należałoby oczekiwać, że prokurator zawnioskuje o kary pozbawienia wolności w granicach sankcji z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk, czyli minimum dla obu oskarżonych byłaby to kara 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Tak się jednak nie stało, a oskarżyciel domagał się kar zdecydowanie niższych bo odpowiednio 8 i 6 miesięcy pozbawienia wolności, czyniąc to bez żadnej podstawy prawnej. Mając zatem na uwadze omówione powyżej mankamenty zarzutu prokuratora oraz przytoczoną przez niego argumentację dla wykazania, że kary zasadnicze dla oskarżonych w zaskarżonym wyroku rażą łagodnością, Sąd II instancji tylko częściowo przyznał rację skarżącemu. Stwierdził mianowicie, że wyraźnego zróżnicowania wymagała dysproporcja w ilości znacznych środków odurzających, które oskarżeni w ramach uczestnictwa w obrocie narkotykami przyjmowali, w bardzo zbliżonym okresie czasu i okolicznościach. Była to różnica istotna, bo K. N. (1) dysponował co najmniej narkotykami o wadze 1,4 kg, a M. C. (1) przyjął połowę mniej tego samego rodzaju substancji, 700 g. Zagrożenie dla zdrowia publicznego stwarzane

przez oskarżonych oraz ich zaangażowanie w ten narkotykowy proceder miało zatem inny poziom. Wymagało to uzewnętrznienia w wymiarze właśnie kary pozbawienia wolności. Dlatego też, mając na uwadze wszystkie okoliczności rzutujące na rodzaj i wysokość kary, Sąd II instancji uznał za konieczne podwyższenie wymiaru kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego K. N. (1) do 6 miesięcy. Tym samym oskarżony otrzymał maksymalną karę tego rodzaju orzeczoną na podstawie art. 37b kk, przewidzianą dla występków zagrożonych karą, których górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat. Zdaniem Sądu odwoławczego dopiero tak orzeczona kara wraz pozostałymi jej składowymi w postaci 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie oraz grzywna 200 stawek dziennych po 25 zł każda daje adekwatną reakcję wymiaru sprawiedliwości na przypisany oskarżonemu K. N. (1) czyn, uwzględniając cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie ma ona spełnić wobec sprawcy oraz w szerszym oddziaływaniu społecznym.

Prokurator marginalizował zaś występującą po stronie obu oskarżonych okoliczność łagodzącą w postaci ich niekaralności, prowadzenia ustabilizowanego trybu życia i niewchodzenia już w konflikt z prawem po czynie, czyli od przeszło 3 lat. To zaś celnie zauważył i wziął pod uwagę przy wymiarze kary Sąd I instancji, sięgając po instytucję kary mieszanej. Wymierzenie w przypadku oskarżonych krótkoterminowych (choć w różnej wysokości) kar

<p>izolacyjnych będzie wystarczające dla osiągnięcia odpowiedniego oddziaływania w zakresie prewencji specjalnej, związanego z tą sankcją, a ich uzupełnieniem są kary ograniczenia wolności, skierowane ku ugruntowaniu społecznie pożądanych zachowań oskarżonych, które jednocześnie nie mają tak stygmatyzującego skutku jak długoterminowe kary pozbawienia wolności. W związku z tym na utrzymanie w mocy zasługiwały rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie wymiaru kary mieszanej dla oskarżonego M. C. (1) w całości oraz co do oskarżonego K. N. (1) odnoście wymiaru kary ograniczenia wolności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i wymierzenie K. N. (1) kary 8 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych grzywny po 25 zł stawka, zaś M. C. (1) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 25 zł stawka.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski prokuratorskie na niekorzyść oskarżonych zasługiwały tylko częściowo na uwzględnienie, nie były one bowiem wynikiem wszechstronnej analizy i zawierały elementy, które proponowały zmiany wyroku z naruszeniem obrazu prawa materialnego, tj. wymiaru kary z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zasadny był natomiast</p>		

argument o potrzebie zróżnicowania kar pozbawienia wolności dla każdego z oskarżonych z powodu istotnie wagowo odmiennych ilości przyjmowanych narkotyków w postaci marihuany. To spowodowało podwyższenie wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej z zastosowaniem art. 37b kk wobec oskarżonego K. N. (1). Zmiana wyroku w zakresie wymierzenia oskarżonemu jeszcze obowiązkowej kary grzywny została zaś zaprezentowana powyżej w pkt. 3.16.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>W pkt 5 wyroku Sąd Okręgowy zawarł formułę o utrzymaniu w mocy wyroku Sądu I instancji w pozostałym zakresie, co należy rozumieć jako:</p> <ul style="list-style-type: none"> - utrzymanie pkt 1 za wyjątkiem wymiaru kary pozbawienia wolności, która uległa podwyższeniu i wymierzono jeszcze karę grzywny wobec oskarżonego K. N. (1) - utrzymanie pkt 2 za wyjątkiem zmiany w opisie czynu przypisanego oskarżonemu M. C. i wymierzono mu jeszcze kary grzywny - utrzymanie pkt 3 w części orzeczenia o nawiązce wobec oskarżonego K. N. (1) 	

<p>- utrzymanie pkt 4 o zaliczeniu obu oskarżonym na poczet kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania (1 dzień)</p> <p>- utrzymanie pkt 5 o kosztach, za wyjątkiem wymierzonych oskarżonym opłat gdyż doszło do zmiany orzeczonych kar w instancji odwoławczej, co spowodowało naliczenie nowej opłaty dla każdego z oskarżonych z osobna.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy w powyższym, istotnym zakresie była niezasadność zarzutów apelacji obrońców obu oskarżonych, częściowa niezasadność apelacji prokuratora, a także brak dalszych podstaw z art. 439 kpk oraz z art. 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Orzeczenie o karze dla oskarżonego K. N. (1); Zmiana na niekorzyść oskarżonego</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>W pkt 1 lit. a) i b) wyroku Sądu Okręgowego został zaostrożony wymiar kary poprzez podwyższenie wymiaru orzeczonej oskarżonemu K. N. na podstawie art. 37b kk kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy oraz poprzez wymierzenie mu obok kary sekwencyjnej, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obowiązkowej kary grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 25 zł stawka dzienna jednostkowa.</p> <p>Argumentacja co do powodów zmiany wyroku Sądu Rejonowego w pkt 1 została już przedstawiona w tabeli pkt 3.16 i 3.17., przy ustosunkowaniu się do zarzutów odwoławczych prokuratora.</p>	
<p>0.0.12.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

<p>Opis czynu przypisanego oskarżonemu M. C. (1) w pkt 2; Zmiana czasokresu czynu poprzez przyjęcie, że oskarżony działał od 1 października 2016 r. do 22 kwietnia 2017 r.</p> <p>Orzeczenie o karze dla oskarżonego M. C. (1); Zmiana na niekorzyść oskarżonego</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>W pkt 2 lit. a) swego wyroku Sąd Okręgowy zmodyfikował element opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. C. (1) i uwzględniając dane z dokumentów firmowych co do nieobecności tego oskarżonego w kraju, przyjął, że jego czyn zamykał się w ramach czasowych od 1 października 2016 r. do 22 kwietnia 2017 r.</p> <p>Pogłębiona argumentacja w tym zakresie dokonana została przy omawianiu zarzutu apelacyjnego obrońcy w pkt 3.11.</p> <p>W pkt 2 lit. b) wyroku Sądu Okręgowego został zaostrzony wymiar kary orzeczonej oskarżonemu M. C. poprzez wymierzenie mu obligatoryjnej kary grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 25 zł stawka dzienna jednostkowa.</p> <p>Argumentacja co do powodów zmiany wyroku Sądu Rejonowego w pkt 1 została zaś przedstawiona w tabeli pkt 3.16 i 3.17., przy ustosunkowaniu się do zarzutów odwoławczych prokuratora.</p>	

<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>Na podstawie art. 439 § 1 pkt 7 kpk uchylono orzeczenie z punktu 3 wyroku Sądu I instancji o nawiązce od oskarżonego M. C. (1) i tylko w tym zakresie sprawę przekazano Sądowi Rejonowemu Poznań –</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>

	Grunwald i Jeżyce w Poznaniu do ponownego rozpoznania.	
Zwiążle o powodach uchylenia		
Powodem uchylenia zaskarżonego orzeczenia z pkt 3 o nawiązce w zakresie dotyczącym oskarżonego M. C. (1) było stwierdzenie bezwzględnej przesłanki procesowej z art. 439 § 1 pkt 7 kpk, tj. zachodzi sprzeczność w treści tego orzeczenia co do wysokości tego środka karnego, która uniemożliwia jego wykonanie.		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
W trakcie ponownego rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy zobowiązany będzie do przeprowadzenia postępowania jedynie w zakresie niezbędnym dla prawidłowego		

określenia wysokości nawiązki jaka winna zostać orzeczona w stosunku do M. C. (1) w oparciu o regulację art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 3 zaskarżonego wyroku). Dlatego też Sąd Rejonowy ograniczy rozpoznanie sprawy jedynie do tego elementu skazania, w zakresie którego doszło do uchylecia zaskarżonego orzeczenia. Wszelkie pozostałe rozstrzygnięcia zostały przesądzone w wyroku Sądu Okręgowego, a więc nie będą one przedmiotem analizy Sądu Rejonowego, który będzie ponownie rozpoznawał sprawę w ściśle określonym zakresie. Sąd ten winien zatem rozważyć czy i jakiej wysokości nawiązkę orzec wobec oskarżonego M. C. za przypisany mu występki. Przy określaniu jej wymiaru Sąd Rejonowy będzie zobowiązany wydać orzeczenie jednoznaczne w swej treści, aby nie powtórzyć błędu procesowego Sądu, który wydał zaskarżony wyrok.

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

3.

Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk Sąd Okręgowy sprostował oczywistą omyłkę pisarską w pkt 2 zaskarżonego wyroku poprzez dodanie spójnika „oraz” między określeniami „karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności” „karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności”.

Sąd Okręgowy z urzędu dostrzegł omyłkę pisarską powstałą w pkt 2 zaskarżonego wyroku, polegającą na pominięciu w określeniu rodzaju i wymiaru kary sekwencyjnej

	<p>orzeczonej na podstawie art. 37b kk spójnika „oraz”, który jest niezbędny by niewątpliwe było, że M. C. (1) za przypisane mu przestępstwo, z zastosowaniem art. 37b kk wymierzono karę pozbawienia wolności oraz karę ograniczenia wolności. Pominięcie wskazanego spójnika jednoznacznie miało charakter oczywistej omyłki pisarskiej. Przepis art. 105 § 2 kpk pozwalał zaś na usunięcie takiej usterki w orzeczeniu pierwszoinstancyjnym przez sąd odwoławczy. Dlatego też sprostowano tę omyłkę w pkt 3 wyroku Sądu II instancji.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<p>6.</p>	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Według zaś art. 636 § 2 kpk koszty te w razie nieuwzględnienia środków odwoławczych wniesionych przez co najmniej dwa uprawnione podmioty, stosuje się odpowiednio art. 633 kpk. W myśl tegoż art. 633 kpk, w przypadku kosztów procesu przypadających od kilku podmiotów, sąd zasądza je od każdego z nich według zasad słuszności, mając na względzie w szczególności koszty związane ze sprawą każdego z nich. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Mając na względzie powyższe regulacje procesowe Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze po 1/2 części, tj. w kwocie po 10 zł (ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Ponadto na podstawie art. 10 ust. 1 i 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, art. 2</p>

ust. 2 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu za obie instancje następujące opłaty: K. N. (1) w kwocie 1 420 zł, M. C. (1) w kwocie 860 zł. Zmiana wymiaru kar wobec obu podsądnych spowodowała bowiem konieczność naliczenia każdemu z nich nowej opłaty, która wchodzi w miejsce opłat obliczonych w zaskarżonym wyroku.

7. PODPIS

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Piotr Michalski